

ĐỀ BÀI:

**EM HÃY KỂ
MỘT KỈ NIỆM
KHÓ QUÊN VỀ
TÌNH BẠN GIỮA
EM VÀ NGƯỜI
BẠN THÂN.**

Bài làm 1

Hà nhìn theo màu áo của Mai và nói thầm trong bụng: *Mai ơi! Thế là từ đây chúng ta mãi xa nhau rồi.* Hà bước trên con đường làng quen thuộc. Hai bên đường hàng phi lao rì rào ca hát. Trời hôm nay thật đẹp. Trời xanh ngắt không một gợn mây. Ánh nắng vàng rải nhẹ xuống con đường quanh co như một dải lụa khiến Hà càng nhớ đến Mai biết bao nhiêu.

Người bạn đó không phải học cùng trường, cũng không phải học cùng lớp mà Hà quen trong một trường hợp đặc biệt.

Cứ vào mỗi buổi chiều đi học. Hà thường trông thấy một cô bé áo quần rách rưới đi bán bông ngô. Và như vậy chiều nào Hà cũng gặp. Một hôm trời mưa to gió lớn, sấm chớp ầm ầm nhưng cô bé kia vẫn đi bán bông. Thấy cô bé đi bán bông quần áo ướt sũng Hà liền đi sát lại kéo áo mưa của mình che cho bạn và cũng từ giờ phút đó hai người quen nhau. Hôm ấy vừa đi Hà vừa hỏi:

– Bạn tên gì? Sao hôm nào bạn cũng đi bán bông ngô như vậy.

Bạn kia rung rung nước mắt trả lời:

– Mình tên là Mai. Vì nhà quá nghèo, bố là liệt sĩ chống Mĩ, nhà đông anh em mình phải đi bán bông kiếm tiền mua sắm quần áo và đồ dùng học tập.

Thực tình nhà Hà cũng chẳng hơn gì nhà Mai. Hà chợt nhớ đến mình có một chiếc áo ông nội mới tặng. Không nghĩ gì nữa tối hôm ấy Hà đưa ý kiến đó trao đổi với bố, sau ít phút đắn đo suy nghĩ bố Hà đồng ý. Hôm sau Hà đem ý kiến ra trao đổi với Mai nhưng Mai đã từ chối.

Cảm ơn bạn nhưng mình muốn cố gắng tự lao động và từ đó mà mua sắm lấy.

Cũng từ hôm ấy không hiểu sao Hà không còn thấy Mai đi bán bông ở con đường này nữa. Hà cứ mong sao được gặp Mai một lần nhưng... quả là rất khó. Một hôm vào mãi thời gian sau này Hà mới gặp Mai trong kì thi học sinh giỏi thành phố. Hà thấy Mai ăn mặc tinh tươm đang chạy tung tăng trên sân trường. Hà sung sướng ôm chầm lấy Mai. Đôi bạn ôm riết nhau tưởng chừng như không thể nào rời nhau ra được. Họ chạy ù vào phòng để chuẩn bị cuộc thi. Hà ngồi sau Mai hai hàng ghế. Phần đầu kì thi Hà làm được rồi. Trán Hà lấm tẩm mồ hôi. Hà nhìn thấy Mai viết lia lịa. Hà cố đọc lại bài toán và tập trung suy nghĩ nhưng vẫn chưa tìm ra lời giải. Bỗng từ đâu một cục giấy vo tròn được ném thẳng xuống mặt Hà và Hà thấy Mai nháy mắt ra hiệu cho Hà một cái. Hà hiểu ý, định nhặt lên xem và chợt nhớ đến câu chuyện ngày trước trong dịp mới quen nhau. Hà còn nhớ Mai từng nói:

Cảm ơn bạn... nhưng mình muốn tự tay làm việc để mua sắm áo mới và đồ dùng học tập. Hà không nhặt nữa mà để cục giấy nguyên dưới đất. Hà cố đọc thật kĩ lại đề toán và cuối cùng cũng tìm ra được lời giải. Hà viết một

mạch, vừa lúc Hà làm xong xuôi các bài thi cũng là lúc tiếng trống vang lên một hồi dài báo hiệu hết giờ thi. Ra về cố đi lại gần Hà, Mai nhẹ nhàng nói với bạn:

– Ban nãy thấy bạn lúng túng mình muốn giúp bạn. Nhưng bây giờ nghĩ lại mình thực sự ân hận. Tốt hơn hết là chúng mình hãy tự đi bằng đôi chân và trí óc của mình.

Hai bạn sánh bước bên nhau. Trời như xanh và trong hơn.

(Vũ Hồng Anh – Thùy Dương – 54 bài văn chọn lọc lớp 4 – NXB Trẻ)

Bài làm 2

Hoàng, Vinh, Tuấn là bộ ba rất thân trong lớp em. Các bạn đặt cho Vinh là *hươu cao cổ*, Hoàng là *Phô-tô-cóp-pi*, còn Tuấn là *bác học trứ danh* vì Tuấn học giỏi nhất lớp mà!

Sáng hôm ấy cô Mai ra bài kiểm tra môn toán. Hai cái mồm của Hoàng và Vinh cũng kêu khê: lại cái môn *oán* này rồi! Và hai đứa đưa mắt đảo quanh một lượt... Các bạn đang chăm chú làm bài, tính từng con số. Cô Mai đưa mắt nhìn cả lớp im phăng phắc. Hình như đã yên tâm, cô cúi xuống đọc cuốn sách. Thời cơ thuận lợi nhất đã đến để cho Hoàng và Vinh làm việc *muôn thuở*. Hoàng liếc xuống cuốn vở để dưới ngăn bàn. Những dòng chữ giải đáp đã được ghi trong ấy. Hoàng viết lia lia như cướp thời gian. Vinh thì cố dài để cậu ta liếc bài cái Hoa bên cạnh. Hoa vốn giỏi nhất thì môn toán đó mà!

Bỗng Tuấn ngược nhìn lên, bắt gặp việc làm ấy của hai bạn mình, Tuấn cau mày lại. Trong đôi mắt trong sáng thông minh ấy như muốn nói: *đừng làm như vậy*. Nhưng Hoàng và Vinh phớt lờ điều đó. Máy vẫn tiếp tục quay. Cổ vẫn như dài ra. Công việc của cả hai vẫn đều đặn! Đang mãi mê chép vào bài kiểm tra, bỗng Hoàng vô ý làm cuốn vở trong ô bàn rơi ngay xuống chân Tuấn. Một tiếng *xoạt* vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của lớp học, làm Tuấn giật mình. Tuấn nhìn xuống chân mình và chột lúng túng. Cô Mai ngược nhìn cả lên, cả lớp quay lại nhìn Tuấn. Tiếng xì xào nổi lên:

– Úi cha! *Bác học trứ danh* mà cũng thế à?

– Chà! *Đại ca* giỏi quá!

Cô Mai bảo cả lớp trật tự. Cô bước xuống chỗ Tuấn ngồi. Cầm quyển vở lên, cô hỏi:

– Vở này của ai, Tuấn?

Mặt Tuấn đỏ bừng, hai con mắt chớp chớp, người như muốn cựa quậy, cậu ta lúng túng trả lời.

– Thưa cô! Em... vở này của... em ạ!

Về mặt cô giáo lúc này buồn rười rượi. Cô lắc nhẹ đầu, tỏ vẻ không bằng lòng. Tuấn như muốn ứa nước mắt. Còn Hoàng, cậu ta cứ nhấp nha,

nhấp nhồm như có điều gì làm cậu ta phải day dứt. Vừa thương bạn đã nhận lỗi thay cho mình, vừa lo cho bản thân, nếu bây giờ mà đứng lên nhận lỗi thì cái Minh sẽ mách bố mẹ mình sẽ ăn đòn.

Đang miên man suy nghĩ, tự nhiên có một sức mạnh từ đâu đến thôi thúc Hoàng, cậu ta bỗng đứng thẳng lên và nói:

– Thưa cô! Cuốn vở đó, chính là của em ạ! Em đã nhìn để chép bài và làm rơi ạ!

Cô Mai đang đượm buồn, bỗng trên khuôn mặt cô xen lẫn niềm vui. Cô bảo:

– Hoàng ạ! Lần sau em đừng có làm chuyện đó nữa nhé! Còn Tuấn em cũng rất đáng khen. Thôi chúng ta tiếp tục làm bài đi nhé.

Không khí im ắng của buổi kiểm tra lại tiếp diễn. Tất cả lại chăm chú làm bài. Hoàng và Vinh không hề làm cái trò muôn thuở ấy nữa. Khi tiếng trống vang lên báo hiệu giờ ra chơi, cô Mai lần lượt thu bài. Những dòng chữ còn thơm mùi mực mới dày kín trên các trang giấy học trò. Hầu như không một ai bỏ giấy trắng.

Câu chuyện ấy đã xảy ra lâu lắm rồi. Và bây giờ Tuấn, Hoàng, Vinh lại càng thân nhau hơn. Ba bạn đều thi nhau học tập. Năm học này, cả ba đều đạt danh hiệu học sinh tiên tiến trường em đấy.

(Bài làm của Phan Quỳnh Trang)